

Magnus Jansson
Magnus Opus

XI. November

1/11 2008, kommentar:

Jag vet inte om det finns några ord. Jag måste *låna* ord för att kunna fortsätta, tror jag. Kanske det vore idé att använda *uteslutningsmetoden*?

1/11 2008, drama:

/---/

Jonas: Inte de slaviska språken, inte de romanska, definitivt inte något asiatiskt språk. Svenska förstås, men bara vissa yttranden. Inte ordergivningen, inte reklamen och informationen och journalistiken. Nej, inte nyhetsrapporteringen, dödsannonserna, kåserierna, krönikorna, ledarartiklarna. Inte talspråket, dialekterna och inte heller det mesta av ”det skrivna ordet”. /---/

1/11 2008, roman:

/---/ ”karaffinen var tom. Han kikade ner i den.” Där var ett silverblänk. Han höll hålet mot ena ögat och försökte stänga det andra. Det blänkte som av silver där nere – från botten kom det och sträckte sina armar upp längs kanterna. Det var mörkare längre upp. Närmast ögat var det en blind fläck. Det som fanns i djupet kunde han se, men det som var närmast kunde han inte se. Det var skrämmande och tänkvärt på samma gång. /---/

1/11 2008, diktsamling:

1.

Det är oron.
Knuten flyttar sig längs
repet oändligt sakta.

2.

Det är arbetet.
Flykten från den fana
som inte låter sig ses.

3.

Det är allt.
(Oron och arbetet.)

1/11 2008, kommentar:

Det är att låna med hjälp av uteslutningsmetoden. Att plocka bort bitarna, en efter en, tills den möjliga återstår.

2/11 2008, drama:

/---/

- I en och samma mening kan inte allt sägas. Det förstår du väl? Du *måste* förstå det!

- Ja. Jag förstår att *du* tycker det. Men jag förstår inte. Jag vill ha långa, utförliga förklaringar. Språket ska vara klart, koncist och vackert.

- Det var inte så jag menade: Jag har bara en mening och den räcker inte. Jag vill att du ska tolka tystnaden.

/---/

2/11 2008, roman:

/---/ som tolv riktiga kämpar. De gick lös på varandra och han som stod längst till höger i raden viftade hotfullt med sitt spjut innan han skickade iväg det med väldig kraft rakt in i hopen. /---/

2/11 2008, diktsamling:

1.

Men nu är det väl ändå en gräns här? Här, just framför mig.
Nu ger marken vika för tomma luften. Nu faller jag utför.

2.

Så traskade jag vidare genom den gamla ruinen. Maskrosor
trängde sig upp i glipan mellan stengolv och stenvägg.

3.

Det var inte någon gräns för hur mycket jag orkade utan
att veta om det: En märklig utförsfärd i horisontalläge.

3/11 2008, drama:

ur *Det rika landet*

av P. Nosiak (1967)

/---/

fru Larvitz: Mitt i prick, min käre!

herr Larvitz: Jo, jag vet det. Jag vet det...

(det knackar på dörren)

fru Larvitz: Vem kan det vara, så här sent?

herr Larvitz: Ingen aning. Jag öppnar.

fru Larvitz: Nej! Tänk om det är...

herr Larvitz (stannar upp och vänder sig mot sin hustru): Menar du... Nej, det kan det väl ändå inte vara. Han, han, han... är väl ute och fiskar ännu?

fru Larvitz: Det vet man aldrig. Man vet ingenting om hur den mannen tänker. Öppna inte! Vi låtsas som om vi inte vore hemma.

herr Larvitz: Som du vill. (Går och sätter sig i länstolen igen)

/---/

3/11 2008, roman:

/---/

*

Och när han sedan skulle gå, tänkte han att det vore lika bra att stjäla deras ord. Ingen skulle märka något om han använde dem i ett annat sammanhang, inför andra människor. Det kändes som om han hade lärt sig en viktig läxa den här dagen.

/---/

3/11 2008, diktsamling:

Natt

Nu simmar jorden

över till månen:

De hänger med

armarna vilande

mot stången

vid bassängkanten.

Hakan mot händerna

och fjärrskådande blickar.

För ett ögonblick känner de sig

helt tyngdlösa.

Aldrig cykel

I mörkret kommer jag att tänka på

skymningsljuset. Sedan ett minne:

Hur vi stod nere på gatan

och förundrade oss

över storkungarna på ett tak

i Ribe. Det var många år

sedan. Jag tänker:

”aldrig cykel”, varken nu

eller sedan.

Världsmästare

Ett ögonblicks verk:

I glipan mellan två
sekunder.

3/11 2008, kommentar:

Det är som om jag fixerar någon med blicken hela tiden när jag skriver. Det går ut på att hålla honom kvar där borta. Ett bålverk.

4/11 2008, drama:

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Restaurang. Kineskrog-interiör. Jonas och Mikael sitter mitt emot varandra i änden av ett bord för sex personer. Det ser ödsligt ut. Det är heller inte någon annan i lokalen. Man hör ibland ett dämpat ljud av röster från köket.

Jonas (tar en klunk öl): Jag undrar vad de talar om därute i köket – kineserna?

Mikael: Vanliga saker troligen – fast på kinesiska.

Jonas: Tänk att de kan!

Mikael: Vadå?

Jonas: Kinesiska!

Mikael: Äh, lägg av. Hur dum får man bli?

Jonas (härmar Mikael): "Vadå?"

Mikael: Det är väl klart de talar kinesiska. Der är ju helt naturligt.

Jonas: För *dem*, ja. Men för mig är det obegripligt.

Mikael: Ja, för du kan ju inte kinesiska! Sluta nu.

Jonas: Det var inte så jag menade: Jag tycker det är så märkligt att de *kan*, verkligen kan – både tala och förstå.

Mikael: Det är väl i så fall lika konstigt att vi sitter här och talar svenska?

Jonas: Nej.

Mikael: Vadå nej?

Jonas: Nej, det är inte lika konstigt, tycker jag.

Mikael: Nu pratar vi om något annat. Det där verkar antingen jubelkorkat – eller så förstår jag inte alls vad du menar. Jag kan inte förstå det.

Jonas: Där ser du!

Mikael: Ser vad då?!

Jonas: *Du* förstår inte *mig* – trots att jag talar svenska. Men *de* förstår varandra. Trots att de talar kinesiska.

/---/

4/11 2008, roman:

Vinterakademin

I

Nu började den långa resan. Han tänkte att om det här hade varit en roman så skulle det bli många kapitel innan den tog slut. /---/

4/11 2008, diktsamling:

1.

Det är en frånvaro
som gör sig alltmera
påmind. Jag stirrar
förvånad.

2.

Tingen står absolut stilla,
som döda. De har tagit
sin slutgiltiga position.

3.

Det kanske är så att min
självbild har kommit ifatt
och tagit över mitt liv?

5/11 2008, drama:

De hade inget språk alls, vad jag kunde se...

Roller: Sören; försäljare i matvarubranschen, Rolf; Sörens pappa

Scenen: Det är en underbar svensk högsommardag. Grönskan är färsk och himlen blå. Fåglarna kvittrar i buskarna utanför räcket till altanen. Sören och Rolf sitter i varsin trädgårdsstol. De är vända snett framåt mot publiken. På ett bord mellan stolarna står två kaffemuggar och en kaffetermos.

Sören: Nej, nu ska jag väl pallra mig iväg och byta om. Man kan inte sitta så här och slöa när det äntligen är semester. Vi ska byta ut hela panelen på söderväggen, och det ska gå fort som fan är det tänkt.

Rolf: Du kan väl sitta kvar en stund till. Det är härligt här, tycker jag. Fridfullt. Och så skulle jag vilja höra lite om din resa. Jag är lite nyfiken på hur det var där borta. Hur var människorna?

/---/

5/11 2008, roman:

/---/ flög ut som skjuten ur en kanon och fångade så när den lilla skogsmusen. Alla skrattade och samtidigt kände de nog att det var en imponerande prestation, trots allt. Men den svarta katten såg riktigt skamsen ut där han satt med tomma tassar och slickade sin päls i ett försök att avleda uppmärksamheten från det misslyckade utfallet.

Stolarna hade inte räckt till alla och K.K. som kommit fram sist, hade sjunkit ned direkt på det vassa gruset – det såg obekvämt ut. ”Han kommer att fördärva sina byxor”, tänkte Sonja och plockade upp en sminkspegel ur sin handväska. Hon speglade sig och det slog henne att den här sommaren hade orsakat henne ytterligare några rynkor runt munnen. ”Gammal dam”, mumlade hon för sig själv. /---/

5/11 2008, diktsamling:

1.

En dag bestämde konungen
att alla undersåtarna skulle lödas ihop,
två och två. Så fick det bli.

2.

En annan dag fick konungen för sig
att alla telefonnummer skulle bytas ut.
Ingen fick behålla sitt eget.

3.

Slutligen tröttnade undersåtarna
och konungen tvingades lämna landet,
med omedelbar verkan.

6/11 2008, diktsamling:

Bältespännare

1.

Vi föddes

i olika distrikt,

märkta i olika hörn.

När slutet närmade sig

föll vi handlöst

i varandras armar.

2.

Jag

vrider mig åt sidan

och

svänger armen uppåt –

Du, tvärtom –

ett ögonblick av skönhet

mitt

i mardrömmen.

3.

Efteråt är allt förstås stilla –
som på en fotbollsplan

efter matchen: Publiken har gått
hem. Och spelarna sitter ny-

duschade hemma i soffan hos
sina föräldrar: Dramat spelas upp

inuti några få huvuden ännu...

(Resten är historia.)

6/11 2008, drama:

Utredning om det nordliga fisket

Roller: Urban Sahlström (tillfällig besökare), Gro Tulliksen (turist från Oslo), bybor och lösa hundar.

Scenen: Kulissen i bakgrunden föreställer snöklädda bergstoppar. Ett vatten skymtar mellan bergen. I förgrunden en liten fiskarstuga. Urban Sahlström står utanför stugan och mornar sig.

Urban Sahlström: ja, jävlar... Nu är man i Nordnorge äntligen. Det var inte en dag för tidigt.

(Gro Tulliksen kommer in från höger på scenen. Hon har en stor ryggsäck på ryggen. Allt tyder på att hon är en van fjällvandrare.)

/---/

6/11 2008, roman:

/---/ ta en och sedan kan du gå.” Jag reste mig upp och tog några steg i riktning mot dörren. Jag ville svänga runt, säga något snärtigt som fick allt att ta en ny vändning, men istället fortsatte jag bara gå, fast långsammare, mot dörren. /---/

7/11 2008, drama:

Idiotgropen

Roller: Jonas, Mikael, en folkmassa

Scenen: Det är som vid Hornborgarsjön ungefär. Man förstår av alla skyltar, parkeringsplatser och räcken att här finns något värdefullt att se. Klarblå himmel. En folkmassa vimlar fram mot själva balustraden. Jonas och Mikael står avvaktande kvar.

Jonas: Kom nu då. Det här har du velat se i hela ditt liv!

Mikael: Säger vem? Det har jag aldrig sagt. Jag mår illa.

Jonas: Vanudå? Bangar du?

Mikael: Ja, jag tror det. "Idiotgropen"... Nej, tack. Där går gränsen. Faktiskt.

Jonas: Ok, jag gör som du.

(Jonas och Mikael vandrar tillbaka till parkeringen. Folkmassan fortsätter framåt)

7/11 2008, roman:

/---/ Jag vill kanske slippa den där blicken snart. Det skulle inte vara så här *länge*. Det var inte sagt så. /---/

7/11 2008, diktsamling:

Bergslagsgubben rimmar sig fri

A.

Nu jävlar ska det skottas,
i Norberg, där de brottas!

B.

Engelbrekt
dricker sekt:
Han har inte någon släkt.

C.

Stackars jävla Konsum för Grundén –
han är bara ben och sken.

8/11 2008, drama:

Wotan

/---/

- Så är det. Jag vandrar omkring med mitt spjut i högsta hugg.

/---/

8/11 2008, roman:

/---/ i ett enda svep. Kanariefåglarna verkade oroliga och jag lyfte ned dem och ställde buren på den undre hyllan. /---/

8/11 2008, diktsamling:

1.

Gott hjärta

2.

Ont hjärta

3.

”Med trumpet i fjällen”

9/11 2008, diktsamling:

Elegier över de förändrade villkoren

1.

Hur mycket orkar mitt hjärta? Hur
många slag har jag kvar? När

det kommer en våg av nerver, en
mäktig ström, ett nystan, som gör

att jag inte längre kan se. Vad är det
då dags för? Jag misstänker att det sker

övergrepp i mitt namn, som jag inte känner
till ännu. Fatale misstag mellan stammarna.

2.

I björkskogen: Nackskotten för länge sedan.
Svält och uttorkning. Men solen går upp och

bländar mig genom att reflektera sitt ljus
i de vita stammarna. En sådan förrädisk vila!

En sådan vila som har blod på sina händer.

3.

Vi kan gå tillsammans, du och jag, en väg
bort. Vi går oss fria tillsammans! Med alla

munnar: De riktiga i ansiktet, munnarna inne
i kroppen, munnarna som öppnar sig i varje

cell. Vi tar den här promenaden, mellan
björkarna. (När jag var liten kunde de trösta

mig. Jag minns när jag hade mässlingen och
prästkragarna på väggarna tjatade halvt ihjäl

mig: *Då* var de en tröst. Oändligt finfördelade
kvistverk som rörde sig sakta i kontrast till

de jämngå skyarna som red förbi.) Nu går vi!
Bort härifrån, och i en *vid* cirkel tillbaka.

Så *vid* att den kanske aldrig fullbordas...

9/11 2008, roman:

/---/ som jag ville säga. Men det kom inte sådana ord i det sammanhanget. Jag kunde se dem framför mig, en och en i taget: /---/

9/11 2008, drama:

/---/

OIDIPUS

Hör du, min vän, svik mig nu ej när jag
tillitsfullt lämnar min tillflykt.

/---/

10/11 2008, drama:

/---/

- Måste vi gå in dit? Verkligen ända in i det?

- Ja. Det måste vi.

/---/

10/11 2008, roman:

/---/ Så slöt de upp, den ene efter den andre. Det blev en ström av människor och uppe från kullen såg det ut som en grå vattenmassa som letade sig fram i en förtorkad flodbädd. Man kunde inte urskilja de enskilda individerna, trots att det inte var något avstånd att tala om. Vädret hade slagit om, igen, och nu tjöt vinden. Det kändes som om den ville blåsa bort allt och göra rent hus. ”Ut med allt skräp, ut med det som plötsligt fått för sig att det skulle fylla ännu en, sista viktig funktion. Ut med det! Allt är bara inbillning” tycktes den vilja säga.

Så trött som jag var kunde jag bara hålla med: Det här var en galen, dödfödd idé som bara hade till syfte att fördröja det oundvikliga slutet ännu en kort tid. Vi hade hört i radion samma morgon att det skedde stora truppflyttningar runt staden och det var ju självklart att de skulle förekomma alla överraskningsförsök. De hade gjort det förut och de skulle göra det igen, hur många gånger som helst.

/---/

10/11 2008, diktsamling:

Via I

Du står stilla i solgasset
och hoppas på lift.

Lastbilar som ryker förbi.
Det mullrar ända in i knä-
skålarna.

Via II

Åtta dagar i Rom och fyllda
sextio år. Sedan fågelvägen

hem. Inte ett enda museum,
inte en enda ruin, inte en enda

sevärdhet beskådad.

Via III

Det är den som slingrar sig,
den som knappt syns i under-

vegetationen. Den som bara
finns för den skarpsynte. Men:

Då växlar skugga, vind och sol-
sken. Då växlar humöret, då

skiftar allt i grönt, gult och rött.

11/11 2008, diktsamling:

Det var ju lustigt att det latinska
problemet blev så aktuellt, plötsligt.

”Limone” och Ragnar Strömberg...
Vi kan väl säga att vi lever i ett patri-
arkat?

*

Ska man skydda någon så är det
väl sig själv? Sina egna utgångs-
punkter.

*

Nu driver vinden oss ut från
Västerås med en väldig fart.

Här har vi suttit i Åsa Linderborgs
pappas stad och verserat oss varma.

11/11 2008, drama:

En poetik som jag kan ställa upp på

Roller: En del olika personer.

Scenen: Nu är det väldigt mörkt, men här, inne i bussen, är det tillräckligt ljust. Här sitter olika personer med så olika poetiker att de flesta förståsigpåare skulle storkna. Vi skulle kanske gå med på att dialekten är gnällig.

- Högbergs, Gävle, Skutskär, Västanhede: De kör ju.... Länstrafiken! Annars kan det ju bli hur fan som helst.

- Ja.

_Man får göra allting: Jag hade en förman – han fick sparken.

/---/

11/11 2008, roman:

Det ser ljust ut

Kapitel ett

När solen går ned i Gällivare så kan ingen sova riktigt. Det finns minnen av så många ljusa nätter, så många vakna timmar av tankeverksamhet. Jag har frågat mina gamla lärare och de säger likadant. För mig är de ännu auktoriteter. Jag har stannat här. Och jag vill inte komma vidare – det har jag aldrig velat.

Men nu var det den tiden då ingen skulle få se solen på ett helt dygn. Det var ett mörker som inte gick av för hackor. Inte för att det gjorde mig något. Jag tyckte snarare att det var en slags lycka att mörkret överskred alla gränser mellan dygnets brytpunkter: Morgon, förmiddag, lunchtid, eftermiddag och kväll. Nattn.

Natten förlorar all mening. Det är ett ord som vi håller upp som en sådan där sjuttonhundredralsmask på en liten löjlig pinne. Ni vet, som på Gustav den tredjes maskerad. På vår affär här i Gällivare saluförs filmer, jag tror det heter ”kostymfilm”, med sådana där figurer i trekantiga hattar och mask för ögonen. Det är inte mitt fel att jag kan skriva sådana där ord: ”saluförs”, ”sjuttonhundredrals” och ”auktoriteter”. Jag har fått lära mig det i skolan. Jag gör som de säger till mig – och så lär jag mig.

12/11 2008, drama:

/---/

- Herregud, vad ska jag säga till dem när de kommer? ”Det var is på gatan”. Nej, det är sju plusgrader och regnet forsar oblandat ned över staden. Jag får sitta här och vänta helt enkelt. Det sticker i nacken. Jag är kanske skadad? Den möjligheten har jag inte räknat med: Sjukhus.

/---/

12/11 2008, roman:

/---/ av spårvagnen framför skolan. Jag visste inte då att det var sista gången jag åkte med den. Jag vände mig inte om utan började genast gå, över trottoaren upp mot skolporten. Bakom mig hörde jag hur vagnen rasslade igång och försvann in i det övriga stadsbruset. Så var *ett* liv slut och ett *annat* tog vid, till en början alldeles omärkligt. /---/

12/11 2008, diktsamling:

Fåglar!

I

Två konturer

i motljuset

De runda, mjuka

huvudena i profil

svarta – med de

vassa näbbarna

riktade åt varsitt

håll.

II

Bara fjädrarna kvar och några rester av ben och kött.

En känsla: Att Bruno Liljefors just slank runt hörnet.

III

(Det finns inga fåglar längre –)

13/11 2008, drama:

Att tuga om Ibsen

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas och Mikael är på nöjesfält. De sitter på varsin häst på den långsamma, antika barnkarusellen. Karusellen står stilla och de väntar på att den ska sätta igång. Några små barn sitter på andra hästar i spänd förväntan.

Jonas (ropar till Mikael): Du! Jag kom att tänka på en sak.

Mikael (formar händerna till en strut framför munnen): Va?! Jag hör inte vad du säger!

Jonas (formar även han händerna till en strut framför munnen och ropar ännu högre): Jag kom att tänka på Ibsen! Henrik Ibsen – dramatikern!

Mikael: Ja! Vad är det med honom?

Jonas: Jag tror att man ska *tuga* om honom! Han är inte alls sådan som man tror. Det är lätt att säga fel saker om honom! Hör du vad jag säger?

Mikael: Ja! "Man ska tuga om Ibsen". Visst, det tycker jag också. Man ska ha bra på fötterna för att uttala sig om honom!

Jonas: Fint! Då säger vi det!

Mikael: Va!?

Jonas: Jag sa: "Fint! Då säger vi det!"

Mikael: Va??!

(Karusellen börjar sakta snurra och de två vännerna försvinner på andra sidan...)

13/11 2008, roman:

/---/ det svårt. Jag hade inte riktigt tänkt igenom det här förstod jag. Ibland var det så: Jag trodde att jag visste vad jag ville, men så plötsligt förstod jag att jag hade förstått mig själv helt fel. Anita hade gått ut en stund till sandlådan med barnen och jag var ensam inne i huset. Jag tittade upp på köksklockan. Kvart över fyra. Det betydde att jag hade två timmar på mig innan jag måste ringa och ge besked. Jag tänkte att jag hatade det här tillståndet. Att veta varken. Ut eller in?

/---/

13/11 2008, diktsamling:

Affärer

1.

Jag har alltid tyckt att det känns obekvämt
att gå till en affär och hämta ut något som

redan är betalt.

2.

Utförsäljning. Affärerna går utför.

3.

Man har rätt att kräva att

bli illa behandlad,

även av försäljare.

14/11 2008, roman:

Breda stråk

Det kom en trög sörja rinnande. Och när Merovingerna hade samlat sig litegrann kunde de se hur sörjan bredde ut sig över landskapet. Den ena gröna dungen efter den andra dränktes. /---/

14/11 2008, drama:

Mefistofeles i Vinkelboda

Roller: Mefistofeles

Scenen: En busshållplats någonstans på landsbygden. En busstolpe och en liten asfalterad väntplats utan tak. Blå himmel och nyplöjda åkrar. En buss stannar och en man i svart kostym kliver av. Han blir stående sedan bussen farit vidare. Han stirrar.

/---/

14/11 2008, diktsamling:

Vilken soppa
(– de okända dikterna)

av Nadar

1.

Himmelen är grå över staden
och regnet bär sina minnen
som kappor. Kappa på kappa.

Regnet minns luften – moderskötet
ur vilket det frigjort sig alldeles nyss,
länge sedan.

2.

Jag reser i molnen! Jag har luft under
mig: Nu kommer jag aldrig att veta om
hur det var att inte kunna

flyga.

3.

I framtiden blir jag förvandlad. Jag blir
ett kuriosum. Det kuriösa personifikation.

15/11 2008, drama:

/---/

- Vid att tala med.

- Så vid?

-Aa.

/---/

15/11 2008, roman:

Det gick inte vägen. Han skulle ut och gå och det gick inte vägen alls. ”Så tog vägen slut. Är vi ute på en åker och åker?”

15/11 2008, diktsamling:

1.

Stormen mitt i plytet. Men inte
ikväll.

2.

För det plaskar om
fötterna. Alldeles
våldigt!

3.

Allt går över:

T. ex. ån efter vatten.

16/11 2008, drama:

Kulturgeografiska institutionen

Roller: Bergslagsgubbens son, institutionssekreteraren, kulturgeografidocenten

Scenen: I planetariet på Kulturhistoriska insitutionen. Bergslagsgubbens son och institutionssekreteraren kommer försiktigt insmygande genom en dörr till vänster. Mitt i planetariet står kulturgeografidocenten och plockar med sina papper. Han har just hållit en föreläsning om förhållandet mellan astronomin som vetenskaplig disciplin och den moderna kulturgeografins senaste rön. Han är trött, men har svårt att samla ihop sig och gå. Bergslagsgubbens son och institutionssekreteraren närmar sig sakta och avvaktande – som om de hade ett viktigt ärende som knuffade dem framåt trots att de egentligen hade velat slippa.

/---/

16/11 2008, roman:

/---/ som det faller sig. Jag vet inte annat.” Hon stirrade tomt framför sig och fortsatte: ” Jag minns ännu alla hundarna, hur de såg ut, vad de hette och vilka som var snälla och vilka som brukade morra när jag kom på morgnarna.”

/---/

16/11 2008, diktsamling:

Porträttdikter (tre gubbar i november)

I

Jag ser den svarta, trötta
kavajen – som om där fanns
fransar som inte finns.
Och skägget utan riktig ans.
Det har börjat göra *ont*
när knuffarna kommer.

II

Stryker det feta pekfingret
sakta och nervöst över ett
brännmärke i skrivbordet.
Kontorsflickorna virvlar upp
som lätta flugor vid varje ord
eller rörelse.

III

Som en konstig skruv i absolut
silhuett. Allt vridet efter ett och
samma – matematiska – mönster.

17/11 2008, drama:

I snårskogen bland vilda indianer – frodigt

Roller: NSA-gargantua, Mediet, Nokia-tanten

Scenen: Ett ökenlandskap. Man ser hur luften dallrar i hettan. Stekande sol. Mitt på dagen. Tre personer kommer gående från fonden fram mot publiken. De håller varandra i hand och visslar på en känd slagdänga.

/---/

17/11 2008, roman:

/---/

Kapitel 14: Psalmboken

När de hade fått ned sina fiskar i korgarna började den långa vandringen upp mot bergskammen. Det var ett drygt arbete: Att bära femtio kilo fisk i en korg på denna lufttunna nivå var en obegriplighet för oss västerlänningar. Vi hade fullt upp med att släpa våra egna kroppar längs den vindlande stigen som steg brant uppåt hela tiden. Jag tänkte på det där med fiskar och kornbröd. Hur var det nu igen? Jesus utspisade folk – sedan kom jag inte längre. Hur relevant var det egentligen här? Det fanns nöd så att det räckte, men fisk fanns i överflöd på sätt och vis. Varför stannar ni inte och äter er mätta, så mätta som ni aldrig har varit i hela era liv? Galningar! Nej, allt skulle minsann upp dit och sedan över berget. Hur var det nu igen? Om inte berget kommer till Muhammed så får fisken komma till berget...

Plötsligt hörde vi sång på avstånd. Jag lyssnade och lyssnade. Stegen blev till rörelser i öronmusklerna. Man kunde tro att det bara var vinden, men så kom den tillbaka igen. Jag tror att någon stod där uppe och sjöng psalmer för att locka fisken till sig. Det kändes som om mina sista krafter gick åt för att spetsa öronen. Då och då passerade vi gröna dungar av något slags högt gräs. Långa, liksom spetsiga, gröna blad som skymde sikten tillfälligt.

Just när jag trodde att jag inte skulle orka längre stannade hela kolonnen och bärarna satte ned sina bördor vid sidan om stigen. Den var så smal att man bara fick plats med själva fötterna här. Jag förstod att alla hade hört sången och nu var det dags att ta notis om den – göra den till något som alla erkände och var beredda att förhålla sig till. /---/

17/11 2008, diktsamling:

Elva sånger

1.

Svanar som sträcker åt olika håll:
bitar av utskuren furu.

Aldrig jag finner kärestan min
långt bort i galen fura.

2.

Nu brinner ett hjärta förunderligt skönt
och sången har klingat så innerligt grönt.

En sista gång för natten.

3.

Lazarus köper en lax på spett
Och Segnoritan önskar så hett
att allt vore slut och förgånget.

4.

Nu hör jag en ton i raderna här,
lyssna och vänta – hör vad som bär -
kanske jag hittar ett lagom bett?

5.

Elva sånger att skriva i kväll,
inte gör det mig särdeles säll.

Ensam i natten den tysta.

6.

Att locka en ton ur ord och värld.
Det är min lunga och tunga.

Lämna en värld av osalig flärd.
Lyssna och låta det sjunga.

7.

Galdrar gick över godan jord,
redo att gjuta gutars blod.

8.

När solen jagar ett plan i natten,
då ropar vi gärna och högt på katten:

”Vi stackars marionetter.”

9.

När sången surnar
och Oden lutar,

sin kind mot runor
och tecknen slutar.

10.

Vilt är det liv som ingen har levat
små och obetydliga segel vi revat,

här på en orolig sjö.

11.

Nu slutar vår sång

denna gång...

18/11 2008, drama:

Den obegripliga tidsandan

Roller: Grundén (konsumföreståndare i Norberg), Nattportieren

Scenen: Just innanför kassorna på Konsum i Norberg. Grundén har stannat för att tala med Nattportieren som står med en varukorg på armen och väljer halstabletter.

Grundén: Nå, är det till att arbeta ikväll eller är det fridag?

Nattportieren: Ånej, jag ska allt arbeta jag, slita och släpa för brödfödan, om man så får säga.

Grundén: Ja, det kommer man ju inte undan. (kort paus) Så då kan det behövas en ask
tabletter att suga på?

Nattportieren (har fallit i tankar och lyssnar dåligt): Va?

Grundén (tar upp en ask och visar fram den för Nattportieren): Den här ska du ta! Det är det senaste. Tio kronor asken – läkerolen kostar tolv. Det är prisvärt och frugan har testat och säger att de är fina. För halsen. Och goda...

Nattportieren: Jo, jo, säkert är det så. Men jag står just och tror att jag har bestämt mig för kungen av Danmark. Så får det bli: Bättre en fågel i handen än tio i skogen...

Grundén (ser lite förvirrad ut på grund av det illa valda ordspråket): Ja, det går ju an att pröva en annan gång. Det förstås...

/---/

18/11 2008, roman:

/---/ gjorde en helt blind. Man fick gå med en hand framför sig och det var väl ändå förunderligt att hela staden verkade nedsläckt så här? Efter ett tag gick det upp för mig att man inte kunde fortsätta på det här sättet. Om vi fortsatte att gå skulle vi ofelbart gå vilse till slut. /---/

18/11 2008, diktsamling:

1.

Dikterna äter upp varandra från olika håll,
de knaprar i sig varandra och snart återstår

inget.

2.

Men en sparv hittar alltid några smulor –
de är obotliga optimister - och sprätter

energiskt med vingarna. Tanklöst
pickar de i sig smula för smula.

Så omvandlas tonlösheten till

fågelsång. Sparvkvitter.

3.

För att besvärja meningslösheten:

Stava dig igenom orden, bokstav för bokstav,
begrunda hur de är sammansatta. Klyv

orden i oheliga delar bortom grammatikens
stavelser. Skapa nya fonem till och med!

Eller gör så här:

Uttala orden fel, översätt dem till språk
du inte längre kan, eller aldrig har kunnat.

Skriv av – istället för att försöka läsa –
var så tanklös det bara är möjligt.

Var överdrivet noga och samvetsgrann
när de gäller de små, obetydliga orden,

och *ignorera* samtidigt de riktigt stora
och centrala. Försök att intala dig

att detta är ett permanent avsked
från språket.

19/11 2008, drama:

/---/

- När det kommer så där spontant – då tycker jag ofta att det blir dåligt.
- Ja, det är nog riktigt. Och jag vet vad det beror på. Men det vill jag inte berätta för dig.
- Jaså, varför det?
- Därför.

/---/

19/11 2008, roman:

/---/

- Mina drömmar är så komplicerade nuförtiden, sade han och gungade lite bakåt med stolen.

- Hur då komplicerade? svarade hon och det lät åtminstone som om hon började bli lite intresserad.

- Man kan säga så här, började han, att det är små detaljer som jag uppehåller mig vid när jag drömmer och de är så små, så små och ändå ägnar jag mig åt dem med en nit och en samvetsgrannhet som vore absurd – om det hade varit i verkligheten. /---/

19/11 2008, diktsamling:

*

Har du kramat om en staty någon gång?
Det har jag – och det är inte roligt. Man

kunde nog snarare säga: ”hemskt” eller
”obehagligt”, åtminstone. Det är alltid

kallt – mot varm hud eller kropp. Och
man kunde få för sig att det är evighet mot

tid. /---/

*

I söndags såg jag hundratals kråkbön i
en dunge. Var häckar kråkorna, har jag

frågat mig. Nu fick jag allt se – allt på
en gång. /---/

*

Det behöver inte finnas någon tid. Inte
är väl det nödvändigt? Säg att den är en

illusion!

20/11 2008, drama:

Utombordare

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Båtmässa. Jonas och Mikael står vid Yamahas monter och tittar på motorer.

Jonas: ”Minimala emissioner. Maximal glädje.”

Mikael: Mmm. ”Ööverträffad kraft. Ojämförlig pålitlighet.”

Jonas: Jag tycker de är för dyra. Har du träffat på någon som har en begagnad? Jag menar som vill sälja den, i så fall?

Mikael: Det här låter som beskrivningar av mina arbetskamrater... Jag vill hitta en som passar mig innan vi går.

Jonas: Det är kanske en *inombordare* jag ska ha?!

Mikael: Sådana vet jag inget om – bara utombordare för min del. I evigheters evigheter...

20/11 2008, roman:

/---/ nedför backen. Han tänkte på Ylva och hur olikt henne det var att bara ge sig iväg utan ett ord. Det fanns en risk för att det här skulle betyda slutet för deras äktenskap. Det var annars alltid hon som ville prata och formulera alla möjliga alternativ när de inte kom överens. Nu hade hon bara gått sin väg utan att säga något. Hans fick gå här och tänka ensam. Det gick inte så bra faktiskt. Han var ovan.

/---/

20/11 2008, diktsamling:

Dagbok – Ordbok

1.

Jag är sviktlös idag.
Inte lätt eller tung –
bara helt och hållet
sviktlös.

2.

Rättare sagt:
Räfst och rättarting.

3.

Vilken lättnad det ligger
i att falla över i modersmålet
igen! Efter att ha tuggat grus
en längre tid. Som att stupa
i säng efter en hård dag.

4.

Kråksången.

Det fina

i

den, du!

21/11 2008, drama:

Elefanter och giraffer

Roller: Mikael och Jonas

Scenen: I en gråljus källare.

- Nu minns jag plötsligt hur det var när jag såg det här ljuset som barn. Det var lika grått, men du ser ju själv! Det är vackert – som snön i november...

- Ja. Det är vackert. Jag känner mig lite grann som Malin i Saltkråkan faktiskt.

- Det var inte alls så jag menade. Du är dum.

/---/

21/11 2008, roman:

/---/ Vi hade inte tillgång till toalett. Så heter det nu, men det var inte en fras på den tiden.
Ändå kände vi det så: ”Vi hade inte tillgång till toalett” – kanske man kan säga att den frasen
föddes då? /---/

21/11 2008, diktsamling:

Ska man välja? (Känner ni mitt kött nu, hur jag ligger och dallrar på gränsen till en dagbok...)

*

Det snöar. Nej: Det snöar inte. Det faller inte stora flingor trots att det är 4,6 grader Celsius (nej, det är i själva verket minus 14 grader och stjärnklart).

*

Jag gillar verkligen Snoilsky: ”Han sitter och hon står...”

22/11 2008, drama:

/---/

- Vad innebär det femte räknesättet?

- Jag vet inte. Jag vet inte det.

/---/

22/11 2008, roman:

"/---/ med Mozzarella i botten. Jättegott faktiskt." /---/

22/11 2008, diktsamling:

1.

Vad innebär det femte räknesättet? Idag vill inte sanningen krypa fram.

2.

Minus och plus – de hör ihop på något sätt.
Division och multiplikation – likaså.

3.

Det femte räknesättet är annorlunda. Det är en avslutning och en början. Det är en form av matematik som inte har någon motsvarighet.

23/11 2008, drama:

Fordringsägare

Roller: Författaren, Inspektören

Scenen: Ett kontorsrum. Författaren sitter i en fåtölj och Inspektören vid sitt skrivbord. Datorn flimrar hotfullt i bakgrunden.

Författaren: Vad är det vi ska göra nu igen? Jag har inte riktigt...

Inspektören: Nej, du har inte riktigt förstått det. Men nu får det vara nog!

Författaren: Ja, jag antar det. Jag förstår vad du menar.

Inspektören: Nej, jag tror inte det. Hela den här affären har förvandlats till en *indrivningsfråga*.

Författaren: Är det så illa?

Inspektören: Ja, så illa är det. Du får ringa till honom och säga ifrån.

/---/

23/11 2008, roman:

/---/ det bättre. Mycket bättre. Om vi bara hade gjort på ett annat sätt, så hade vi kunnat undvika det här. Det finns faktiskt alltid ett val, även om man inte tänker på det hela tiden.”

/---/

23/11 2008, diktsamling:

Norra Europas öar

1.

De är små organ som ligger där
utspridda över havsvidden. Pulserande
hjärtan som ingen längre kan höra.
Den som lägger örat mot kartan
kan ännu svagt urskilja det tickande ljudet.

2.

Man stryker med handen över den
skrovliga ytan – tänker att:
Här finns livet
som *figur*.

3.

Det talas om storm i kväll,
det väntas oväder över
de norra öarna.
Om den kom, om den verkligen kom
och svepte bort all tång och bråte...

24/11 2008, drama:

Tolvfingerfranska. Ett Konsum-drama

Roller: Bergslagsgubben, Grundén (konsumföreståndare i Norberg), Nattportieren, några gummor, en kassörska

Scenen: Bröddisken söndag eftermiddag på Konsum i Norberg. Nattportieren står och väljer bröd. En gumma kommer och ställer sig bredvid honom. Hon tar upp en limpa ur hyllan.

Gumman: Är den färsk, tro?

Nattportieren (som också har tagit upp en brödpåse i handen): Va?

Gumman: Man måste få veta om den är färsk. Jag äter så lite bröd så det är otroligt.

Nattportieren: Det är knappast färskt. Det är söndag och jag tror inte brödbilen har varit här sedan i fredags. Men det är en gissning.

Gumman: Om det är möjligt ska jag klaga. Jag fick möjligt en gång. Faktiskt.

Nattportieren: Öppna påsen och lukta. Mögel har en o-miss-kännlig lukt. Det luktar kvävning och omänsklighet, om ni frågar mig.

(Grundén kommer vankande)

Grundén: Jo, minsann: Här står ni och väljer ert levebröd (skrattar åt sig själv) Nej, jag skämtar. (till gumman) Den här franskan kan jag rekommendera. Vi har den själva.

Nattportieren: Vadå, har den själva?

Grundén: Jo, jag menar att vi äter den hemma hos mig.

Gumman: Den *här*?

Grundén: Nej, så menade jag inte. Vi brukar köpa det här brödet – den här sortens bröd – min gumma och jag. Det är gott!

Nattportieren: Inget bröd som inte är färskt är gott. Allt är förgängligt och när det är söndag kan man inte förvänta sig färskt bröd här i Norberg. Man kan säga att Norberg inte precis är någon "kranskommun" – om man vill skämta till det.

Gumman (ser förvirrat från den ene till den andre): Nej, vet ni. Jag tror jag ska handla en ny limpa i morgon. Hej då, med er pojkar!

(Gumman stultar iväg och istället kommer Bergslagsgubben och en annan gumma fram runt ett hörn. De har en varuvagn med en liter mjölk i)

Bergslagsgubben: Fan i helvete, flytta på er! Man ser ju fan inte brödjävlnarna för allt löst folk som står här och hänger. I Norberg. (till gumman) Va' ska du ha nu då för helvete?

Gumman: Jaa, jag vet inte. Välj du. Det spelar ingen roll.

Bergslagsgubben: Ta den här! (rycker åt sig ett bröd och försöker läsa på etiketten) "Tolvfingerfranska". Fan vad fint. Den jäveln tar vi.

Grundén (ser förgrymmad ut): Det heter inte så!

Gumman (till Bergslagsgubben): Vad säger han?

Bergslagsgubben: Den jävla föreståndarfan menar att jag inte kan läsa rent. Det ska fan stå här och ta emot. I Norberg...

Gumman (nästan skrikande nu): Den tar vi inte! Jag vill inte ha den!

Grundén: Det där är ett italienskt bröd och det är inget fel på det. Låt inte den där gubbtjyven bestämma åt sig, lilla damen!

Nattportieren: Nej, allt bröd måste säljas om det så är söndag. Åh, vad jag är trött. Godmiddag! (han tar sitt bröd, nickar och går sin väg)

(en kassörska kommer springande fram till Grundén med andan i halsen)

Kassörskan: Grundén! Jag tror det är en gumma som har svimmat vid kassan! Kom genast!

(Grundén och kassörskan hastar iväg)

/---/

24/11 2008, roman:

/---/ Det är nog bäst vi nosar litegrann. Försiktigt, här och där. Såja: Nu känns det redan bättre.” När de hade hämtat alla stolarna ställde de dem mitt på golvet i en stor hög liksom. Sedan blev det bara nosande av alltihopa. Egentligen borde de förstås ha börjat möblera på något vettigt sätt så att allt skulle vara klart till festen. Men det var som om de hade glömt varför de var där. Och inte var det någon feststämning precis! /---/

24/11 2008, diktsamling:

1.

I min barndom fanns

snökristaller de var

inte riktiga de var

en partidesign

Nu är jag långt borta från det politiska skeendet.
Jag ligger djupt under havets botten och vet.

2.

Jag går bredvid den gamla damen

och vet det är inte ens möjligt

att uttala alla orden (– Putin skrattar

åt oss)

3.

Det enorma avståndet mellan

veta och kunna

25/11 2008, drama:

I parken I

Roller: Mannen ensam

Scenen: Det är en skulpturpark. Visserligen är träden fler än skulpturerna, men de är ändå så pass många att de tycks dominera omgivningen. Det är skymning och sommar. Mannen står på en grusgång med ryggen mot publiken. Efter en stund vänder han sig om och ser ut över salongen. Sedan går han några steg till höger och sätter sig på en bänk. Fortfarande vänd mot publiken. En staty står bakom honom på gräsmattan. Några träd och i fonden fler träd och statyer.

Mannen: Nu stannar jag här en stund. Det finns så mycket att berätta, en kväll som denna!
Man kan nästan känna sig som en Diktare, här i parken bland träden och statyerna. /---/

25/11 2008, roman:

/---/ Och med ens kändes det så melankoliskt på något vis. Varför skulle man ha fest när man kan stå i grupp och nosa på det här viset? Det är också en form av gemenskap. Varför skulle vi alltid ha fest? /---/

25/11 2008, diktsamling:

1.

Vi går i vinterstaden. Jag dristar mig mitt
i halkan. Har Pusjkin skrivit något om

vintern? Det är så att snö lysas upp av för-
vandlade stadsljus. Samma ljus och nu är
de vackra.

2.

Det är sommar igen efter alla dessa
svårigheter. Jag sitter ensam och talar

rakt ut i luften. Det är ingen som lyssnar
och just då: Jag tycker *äntligen* att det

finns något att berätta.

3.

Nu är det inte för sent. Det är senare
som det är det.

26/11 2008, drama:

/---/

- Vilken filosofi är giltig i alla lägen, tycker du?

- Jag vet inte om det finns någon sådan. Alls.

26/11 2008, roman:

/---/ innanför dörrarna. Och jag förstod att det här skulle komma att bli en viktig plats. Här kunde jag, om jag ansträngde mig, forma ett liv. Ett riktigt liv fullt av lärdom och kunskap om hur livet var tänkt att levas. /---/

26/11 2008, diktsamling:

1.

Finnandes till. Så kunde man även säga.

2.

Om det blir konkret så kommer vi att se otaliga tegelpannor.

3.

Vad ska vi göra åt detta?

27/11 2008, drama:

/---/

- Och så följde en rad av år då egentligen inte mycket hände. Snipp snapp snut, nu är sagan slut. God natt!

-God natt.

/---/

27/11, roman:

/---/ vidriga. Och det ledde i sin tur till en stark längtan efter någon annan plats där det var mindre oordning och där ljuset inte var så bedrägligt. /---/

27/11 2008, diktsamling:

1.

Vad är det för stämning

Vad är det för tillstånd

man ska få

man ska försättas i

2.

Jag vill inte svara på fler mail.

3.

Jag vill åka till Sibirien igen.

28/11 2008, drama:

(Bob Dylan, övers.)

/---/

- Jag går. Med dig i mitt huvud. Jag känner mig så trött... /---/

28/11 2008, roman:

/---/ nosade vidare och upptäckte gamla stan igen, på ett nytt sätt. Det var snö i luften och ganska kallt. Vimplarna med Sveriges tre kronor vispade fram och tillbaka utanför turistbutikerna. Jag har alltid varit fascinerad över att man kan leva på att sälja helt värdelösa saker till människor från helt andra platser – de som redan betalat massor för att komma just dit. Turism är ett av vår samtids stora, gåtulla fenomen. /---/

28/11 2008, diktsamling:

(ursäkta, men det låter om Bob D.)

1.

Så sålde vi våra hemman...

Jag kan inte förstå hur man kan sköta ett hushåll så illa att det slutar att fungera.

När det inte finns fler bananer att förslösa på otillbörligt sätt, då kan det verka märkligt att man söker ett nytt jobb.

Och så finner man fram till en ny sorts visdom i alla tider.

2.

Bland de blinda förekommer ingen sorg i egentlig mening, så nu kan ni komma hit och fara med oss i alla tider...

Bli kvar här och rör ingenting! I natt finns det bara en enda liten lustig varelse som är vaken.

Och så kan kanterna vässas i nya former.

3.

Landa ibland i ett annat land där solen inte har lika hög status som hemma hos oss.

(Kan någon begripa vad jag ska göra för att få tänka ifred...)

29/11 2008, drama:

Har vi glömt Afrika?

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: Jonas och Mikael står på Avenyn i Göteborg. Det blåser kallt och det är lite snö i luften.

Jonas: Jag tänkte att vi kanske kunde gå på Universeum. Vad säger du om det?

Mikael: Ja, det kan vi väl göra. Jag var visserligen där med några släktingar förra helgen, men låt gå. Jag tror att vi åtminstone kan hålla värmen bättre där än här...

Jonas: Så sant. Låt oss gå! Jag tror att vi är på väg in i en tid när de geopolitiska förskjutningarna är ovanligt starka.

Mikael: Va?

Jonas: Jo, jag har en teori som går ut på att vi håller på att lämna Afrika på flera sätt. Nu är vi till exempel så vana vid att försvara pandorna. Och var bor de?! Jo, i Asien.

Mikael: Jag fattar ingenting. Giraffer och elefanter är väl ändå det som engagerar de flesta svenskar fortfarande?

Jonas: Fan tro't. Nu är det pandor och andra asiater som gäller...

/---/

29/11 2008, roman:

/---/ gå och lägga sig. Det var dags för det, tyckte alla andra. Men man kan ju inte tvinga någon. Plötsligt dök minnet av prästen som höll auktion upp. Och barnen som undrade om det verkligen var okej att en präst fungerade som auktionsutropare. Ja, vadå? /---/

29/11 2008, diktsamling:

1.

Bra att ha i snöyran
är ett lån till hyran.

2.

Gå och välj en egen,
sa en svårt förtegen.

3.

Nu ska alla sova sött,
jag åtminstone, är trött....

30/11 2008, drama:

Scenen vid landsvägen

Roller: Berättarrösten

Scenen: Det skymmer vid vädkanten. De höga träden på andra sidan vägen ser ut som svartgröna jätdebollar under himlen. Gråa moln glider förbi. En vagn kommer längs vägen (från vänster). En man står med ryggen mot salongen, hitom vägen. Han står stilla och tittar bort mot vagnen som närmar sig.

Berättarrösten: Såja. Nu är vi här igen och kan se hur vagnen rullar framåt. Snart kommer den att stanna och scenen blir förvillande lik en målning. Bara hästarna som skrapar med hovarna i väggruset ibland. Vad är det som händer? Till synes ingenting, men vad tänker han på där han står och ser bort mot vagnen? Han tänker nog på svanarna – deras vithet i luften när de sträcker – bort. /---/

30/11 2008, roman:

/---/ så noga!” tänkte han och skakade på huvudet. En gång till skakade han på huvudet. ”Det får vara nog någon gång bara. Så är det.” /---/

30/11 2008, diktsamling:

1.

Hjärtat har börjat fladdra igen. Och
det är ett säkert tecken.

2.

Vad är viltbrådet för jägaren denna natt?
Vem kryper fram i gräset?

3.

Det är inuti målningen! Och
där tar det slut.